

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15de December 1894.

44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 69.)

Mormons Bog.

Mormons Bogs guddommelige Troværdighed udgjør den vigtigste Betragtning af dette Værk. Dette Emne er af væsenlig Interesse for alle ørlige Undersøgere af Guds Handlemaade med Menneskene, for enhver opriktig sandhedssøgende Sjæl. Eftersom den gjør Krav paa at være, hvad denne nærværende Husholdning angaaer, en ny Bibel, der fremstætter Profetier og Åabenbaringer, som hidindtil ikke ere anerkjendte i Nutidens Theologi, kundgiorende til Verden et Budskab fra et uddød Folk, streven som en Besaling og ved Profetiens og Åabenbaringens Aaland, da fortjener dette Bind at underfastes den nojagtigste og en i højeste Grad upartisk Undersøgelse, som det er muligt for et tænkende Menneske at give. Og ydermere, Mormons Bog er ikke alene berettiget til at skjænkes en

saadan Opmærksomhed, men den fordrer, ja forlanger det af Verden i vores Dage; thi vijselig Ingen, der i mindste Maade gjør Fordring paa at tro paa Guds Fuldmagt og Myndighed, kan modtage med Ringeagt et Budskab om en ny Besaling, der bærer et Segl af guddommelig Fuldmagt. Intet Menneske kan forkaste eller ringeagte Guds Ord og holdes ustraffelig. Spørgsmaalet om Mormons Bogs Troværdighed er dersor Noget, som vedkommer Verden.

De Sidste-Dages Hellige grunde deres Tro paa denne Bog paa følgende Beviser: 1) Den Overensstemmelse, der er mellem den og Bibelen; 2) Fuldbrydelsen af gamle Profetier ved, at Mormons Bog fremkom; 3) den nojagtige Overensstemmelse og Følgerigthed, der findes i selve Bogen; 4) de øjensynlige og ubestridelige Sandheder, som dens Profetier indeholde.

Mormons Bog og Bibelen stemme overens i alle Henseender, i Tradition, Historie, Undervisning og Profeti, hvilke begge Optegnelser omhandle. Disse to hellige Bind blevet strevne paa modsatte Verdensdelse og under Forhold og Omstændigheder, der vare i høj Grad forskellige, men alligevel er der en forbausende Lighed mellem dem, der ikke kan forklares paa anden Maade, end at der maa have været guddommelig Inspiration tilstede i Tilberedelsen af begge. Mormons Bog indeholder mange Stykker, der ere tagne fra de gamle jødiske Skrifter, hvoraf Lehi og hans Familie medbragte en Afskrift paa Labans Blader til dette Land (Amerika); og med Hensyn til saadanne Stykker, da er der ingen væsenlig Forskjel mellem Bibelens og Mormons Bogs Fremstilling, undtagen hvor aabenbare Fejl ved Oversættelsen forekomme, hvilke i Almindelighed tilkjendegives ved Modsigelser i Bibelsternes Tekst. Der forekomme alligevel mange mindre Forskjelligheder ved Gjennemlæsningen af de To; men ved en nøjagtig Sammenligning lægges i Almindelighed for Dagen den større Tydelighed, hvormed de nephittiske Bøger vare strevne. Ved at betragte saadanne Steder i Mormons Bog, der ere anførte fra de jødiske hellige Skrifter, maa det erindres, at Oversættelsen blev gjort fra de allerældste Udgaver af den hellige Skrift, ikke fra Septuaginta eller Vulgata og langt mindre fra de nyere Bibeludgaver; og disse Skriftstenders nærværende Gjengivelse i vort Sprog er formodelst direkte, uafhængige og inspirerede Oversættelser fra Originalerne.

Gamle Profetier ere bogstavelig blevne opfyldte ved Mormons Bogs Fremkomst. En af de tidligste profetiske Udtalelser, der direkte hentyder

til dette Emne, er een, som Enoch, den antediluvianske Profet, gjorde (Pearl of Great Price), til hvem Herren aabenbarede sine mægtige Hensigter angaaende alle Tider. Det Enoch blev vist et Syn, hvori han saa Jordens Bedersthængelighed, der skulle følge efter Menneskens Sons Himmelfart, da anraabte han Herren sigende: „Bil Du ikke igjen komme til Jorden?“ „Og Herren sagde til Enoch: Saa sandt jeg lever, skal jeg komme i de sidste Dage . . . Og Dagen kommer, da Jorden skal hvile; men før den Dag skulle himlene formørkes, og et Slør af Mørke skal indhylle Jorden; himlene skulle ryste og ligeledes Jorden, og stor Trængsel skal der være iblandt Menneskenes Børn; men mit Folk vil jeg bevare; og Retsærdighed vil jeg sende ned fra Himmelten, og Sandhed vil jeg bringe frem af Jorden, for at bære Bidnesbyrd om min Enbaarne . . . Og jeg vil lade Retsærdighed og Sandhed fare hen over Jorden lig en Overflommelse for at indsamle mine egne Udvælgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede.“ De Sidste Dages Hellige betragte Mormons Bogs Fremkomst i Forening med Præstedommets Gjenoprettelses formedelst direkte Betjening af himmelstede Budbærere, som en Opfyldelse af denne Profeti og af lignende Forudsigelser, som findes i Bibelen. David, der sang sine Psalmer over et Tusinde Aar før Tidens Midte, siger: „Sandhed vokser op af Jorden, og Retsærdighed seer ned af Himmelten.“ (Ps. 85, 12.) Paa samme Maade skriver Ejaias i sit 45 Kap. 8 V. Ezechiel saa i et Syn angaaende Juda Træ og Ephraims Træ, der skulle sammenføjes til eet (Ez. 37, 16—20.), hvilket i Følge de Sidste Dages Helliges Tro betyder Bibelen og Mormons Bog. Dette udgør en af

de kraftigste Profetier angaaende dette vidunderlige Værks Fremkomst.

Mormons Bogs Følgerigtighed bekræfter Troen paa dens guddommelige Oprindelse. Dens Dele beviser, at de ere skrevne til forskellige Tider og under meget særlige Forhold. Bogernes Stil er i det Hele taget i Harmoni med Tiden og Omstændighederne, da de blevet skrevne. Den Del, som blev oversat fra de Blader, der indeholdt Mormons Udtog, har utallige Forklaringer saasom Annærvæninger og Udlæggelser af Oversætteren; men i de første 6 Boger, hvilke, som allerede er forklaret, var oversatte Ord for Ord fra de mindre Nephis Blader, forekomme ingen saadanne Annærvæninger. Bogen vedligeholder en nojagtig Følgerigtighed i alle dens Dele; ingen Modsigelser og ingen Uoverensstemmelser i Tidsangivelser ere opdagede.

Mormons Bogs Profetier. Men endnu kraftigere Bevis kan findes i de sandsærdige Profetier, som den indeholder. En Profeti stadsfæstes bedst i dens egen Opførsel; og af de mange Forudsigelser angaaende de sidste Dage, der findes i Mormons Bog, ere adskillige allerede gaaede bogstavelig i Opførsel; andre forvenies at opføres under Forhold, som tyde paa, at det snart vil ske. Iblandt de mærkeligste af Mormons Bogs Profetier med henblik til Tidernes Fyldes Husholdning ere de, der angaa dens egen Fremkomst og Følgerne af dens Udgivelse blandt Menneskene.

Men Læseren burde ikke være tilfreds med saadanne Beviser alene, for Mormons Bogs guddommelige Oprindelse. Nagtet Analogi og Fornuft henviser til dens Troverdighed, og upartistisk Undersøgelse leder til det samme, saa er der dog et højere og virksommere

Middel, hvorved man kan forvisje sig om dette forunderlige Værks Sandhed eller Bildfarelse. Ligesom andre hellige Skrifter, kan Mormons Bog kun forstås gennem den Aand, hvormed den blev skrevet; og denne kan kun erhødes som en Guds Gave. Men denne Gave, sjældent den er uvurderlig, er lovet til Alle, som ville søge efter den. Lader os derfor anbefale til Alle det Raad, som Moroni, den sidste Skribent, gav; denne ensomme, men af Gud inspirerede Mand, der forseglede Bogen og siden blev den Engel, som bragte den frem igjen, siger:

„Se, naar I læse disse Ting, der som det er Guds Vilje, at I skulle læse dem, ønsker jeg at raade Eder til at erindre, hvor barmhertig Herren har været mod Menneskenes Born, fra Adams Skabelse og helt ned til den Tid, da I modtage disse Ting, og overvejer det i Eders Hjarter.

Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg Eder til at spørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og derom I bede af et oprigtigt Hjerte og med sandt Begjær samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for Eder formedelst den Hellig-aands Kraft.

Og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kjende Sandheden i alle Ting.“ (Moroni 10, 3—5.)

Anm. Med dette Nr. af „Sternen“ afsluttes Eldste Talmage's Forelæsninger om Trosartiklerne for en Tid. Paa Forespørgsel til Redaktionen af »Juvenile Instructor« des. angaaende sværer han:

„Det er for Nærværende Prof. Talmage's Hensigt at fuldføre Trosartiklerne, som ere udkomne i »Juve-

nile Instructor», men hvornaar han vil være i Stand til at gjøre dette, kunne vi ikke sige. Vi forvente senere

hen at udgive disse Artikler i Bog-form til Brug ved Kirkens Skoler og til Bejledning for Missionærerne.”

Red.

Materie og Aand.

Spørgsmål med Hensyn til Livet, Døden og en evig Tilværelse.

(Af Eldste Charles D. Evans.)

Skabelsen, der blev fuldført ved Adams og Evas Tilblivelse, antages at have fundet Sted 4,004 Aar før Kristi Fodsel. Jorden var da i sin oprindelige Skønhed. Udsadelighedens Segl blev sat paa ethvert levende Væsen; de fortryllende Blomster, der udsprang, droge fra Jorden, Lusten, Vandet og Solskinnet deres velsignede Næring fra disse udodelige Elementer. Ingen Nattefrost fordærvede eller til-intetgjorde et eneste Træs, en eneste Plantes, Blomsts eller Urts Liv i hele det udstrakte Paradis af Skønhed og Nude.

Omgivelserne vare fuldkomne, og de vare stikkede til at vedligeholde evige Organismer, menneskelige og dyriske saavel som de, der høre til Planteriget. Intet Suf, ingen Sorg, ingen Taarer, ingen Fordærvelse; ethvert vindpust var syldt med Liv; enhver Solstraale var en Glædens Budbærer. Den hellige Sandhed fra de celestiale Boliger skinnede ned gjennem de straalende Myriader af rene og syndfri Planeter og gav Liv, skærpede tankerne og op-højede retsfærdige Bestræbelser. Der var ingen Død. Mennesket samtalede med sin Skaber, uden at der brugtes noget fordunklende Slør imellem dem. Fra ham modtog det sin Undervisning om det himmelske Lys og Liv, om dets Forudtilværelse. Mennesket blev ogsaa uden Twivl undervist en Del an-

gaaende Skabelsens vidunderlige Magt, som Lucifer ogsaa var bekjendt med, hvilket tydeligt lagdes for Dagen, da han kappedes med Moses i Egypternes Nærværelse.

Menneskene vare, i deres aandelige Tilstand, med Jesus, da „Morgenstjerner sang tilhøbe, og alle Guds Børn raahte af Glæde;“ (Job 38, 7.) den Gang, da den Kjærne blev dannet, hvorfra denne Jord udsprang.

Det forholder sig paa samme Maade med Mennesket, som Douahbibelen siger om Jesus: „I hans Fornedrelse blev hans Hukommelse borttagen.“ Hukommelsen om den aandelige Tilværelse hos hans Fader, hvilken, efter al Sandhedsrigdom, strakte sig over en uendelig lang Periode, men blev aldeles tabt, da han paatog sig et Barns Legeme af Kjød og Ben, i hvilken Handling en fuldstændig Afbrændelse fandt Sted, ikke alene med Hensyn til Hukommelsen, men ogsaa blandsevnerne.

At vor første Tilværelse i Alverdenen var en herlig og højtidelig Tidsperiode, kan man let slutte sig til fra den mindeværdige Bon, som Frelseren opsendte, der han siger: „Herlig gjør Du mig og mi, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var.“ (Joh. 17, 5.) Med Ordet Herlighed menes Kundstab. Herren siger: „Guds Herlighed er Kundstab.“ (Pagtens Bog 83, 6.) Jesus

bad ikke om en Forøgelse af den Kundskab og det Øhs, som han besad, for end han kom her i Kjødet, men om en Gjenerholdelse af den samme Kundskab, hvilken hos ham, som hos alle spøde Born, blev fraholdt ved Paatagelsen af et dodeligt Legeme — Sløret mellem det Shnlige og det Usynlige. Med vore naturlige Øjne skjelne vi kun de timelige Ting. Paulus forstod dette fuldkommen, da han siger: „Hans usynlige Væsen, hans evige Kraft og Guddommelighed beskues fra Verdens Skabelse af og forstaes af hans Gjerninger.“ (Rom. 1, 20.) Atter siger han: „De shnlige (Ting) ere timelige, men de usynlige ere evige.“ (2 Kor. 4, 18.)

Den naturlige Verden er det ydre Billede af den Usynlige eller Aalandelige, eller ligefrem en Model deraf. Materien er, siger »Unseen Universe« den ringere Hälvdelen af de shnste Bestanddele i Verdensaltet. Paa samme Maade er det menneskelige Legeme den underordnede Hälvdelen af Sjælen; thi i Følge nhere Åabenbaring fordres der baade Aland og Legeme for at udgjøre en Sjæl; Legemet er det Shnlige, og Aanden, der er af selv samme Form som Legemet, er det Evige eller Usynlige. Jeg er tilfreds med den Slutning, som vore største Filosofer foruhydig ere komne til, nemlig at Materien er blot den shnlige Legemlig gørelse, med andre Ord, Midlet, hvor igjennem den usynlige Krafts Indflydelse tilkjendegives. Vi kunne ikke se denne Energi, denne aandelige Kraft, der er foran og bag, i og omkring alle Naturens shnste Tilkjendegivelser; vi se blot dens Repræsentant, der gaar under Navn af Materie.

Men jeg maa gaa tilbage til hvad jeg sagde i Begyndelsen; min Hentydning til Skabelsen endte ved Sætningen „der var ingen Død.“ Men

hvør pludselig blev ikke denne paradijsiske Øhosalighed forandret fra udødelig Fuldkommenhed. Adam faldt. For den faldt uden Twivl og saa en uberegnelig Afstand fra Skaberens Mærværelse, fra Kolob, hans Bolig eller Opholdssted. De Love, der udsendtes fra de salige Boliger til det paradijsiske Eden, bleve forandrede, og i Stedet for dem bleve jordiske Love givne, hvilke føre nedad til Oploesning og Ædelæggelse alle Naturens forskjellige Organismer, enten det er Træer eller Planter, Krybhydr eller Fiske, Dyr, Fugle eller Mennesker. De naturlige Love henvise enhver Organisme til Dødsstraffen. „Du skal dø,“ gjælder ligejaa vel Skovens Kjæmpetræ som den duftende Rose. Alle Skabningens Omgivelser ere blevne forandrede formedest Doden. Paulus siger: „Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu.“ Ved at borttag hvilket som helst af Elementerne i Omgivelserne, betyder det Død. For Eksempl, borttag Atmosfæren, og vi dø; tag Solskinnet væk, og vi maa dø. Livet er ikke alene afhængig af Omgivelserne, men af Mad og Drikke. Om Vand bliver os fraholdt nogle faa Dage, da indfinder Doden sig; en Fisk, der er bragt ud af det vaade Element, dør. Og det er i Virkeligheden et Spørgsmaal, om ikke Udsadeligheden selv er i en stor Grad afhængig af Omgivelserne. Gud selv bor ikke i et tomt Rum. Himmelnen er ikke et Rige, der bestaar af svævende Skægger, men af Følelighed. En af Herrens Omgivelser er evigt Liv. Profeten Joseph siger: „Gud bor i evig Fld.“ Da Engelen Moroni besøgte Joseph Smith, medbragte han sine Omgivelser og tog dem med sig tilbage, og saa shnlige vare de for Josephs Øjne, at han vedblev

at stirre derpaa, og de antoge eu Skit-kelse af et Nør, der naaede lige op mod Himmelnen. De jordiske Ting fremstille sindbilledlig de himmelske. Men der kunde skrives en uafhængig Artikel om dette Emne for at kunne forklare det fuldstændigt. Jeg vil nu overlade det til Væserens fremtidige Overvejelse.

Det har altid været mig en Gaade, hvorfor aandelige Sandheder af Mange bliver taget saa lidet Hensyn til. Evangeliet lærer os om Lys og Uddelighed. Hvilken forbausende Tanke, og dog begribelig for den Aandelighedsinddede er ikke denne: Kan Legemet gjenopslives og komme frem af Graven igjen? Med andre Ord, kan jeg besidde en følelig Tilværelse af Kjød og Ben i en udødelig Tilstand? En Person, der har Aandens Bejledning, svarer: Ja visseelig. For nogle Aar tilbage blev jeg bestyrtet ved at overveje de Anskuelser, som en af Nutidens intelligente Fritænkere, der boede i Leeds, England, havde, hvilken Person jeg stiftede Bekjendtskab med. Hans store Argument, som det da kaldtes, og eet, som han paa en behændig Maade brugte for at modarbejde de Gejstlige, nemlig, den fysiske Umulighed af en bogstavelig Opstandelse af Legemet, havde givet ham stor Anseelse i de verdslige Samfund, som han tilhørte. Denne Herre paastod, at efter som alt organisk Liv tilintetgjøres, naar Døden indfinner sig, hos Planter, Dyr eller Mennesker, da maa der selvfølgelig foregaa en almindelig Sammenblanding af de Partikler, som en Gang dannede organiske Stoffeser; med andre Ord, at Planter, Dyr og Mennesker ved Døden blive forvandlede til een fælles Massé. Eller som Shakespeare siger:

„Mægtige Cæsar, død og bleven Mud,
Nu bruges for at stoppe Murens Hul.

Behynderligt, en Mand — al Verdens Stæl
Nu bruges for at standse Kuldens Træ!“

Til denne selvgjorte Paastand, thi Argument var det ikke, svarede jeg ved at fremsætte dette Spørgsmaal: Hvorfra kom alle de Organismer, der hører til denne Klode?

Han svarede: Fra Kaos.

Hvorfor jeg sagde: En eller anden Lov i Beghyndelsen foraarsagede altsaa, at den store Klode ordnede og organiserede sig selv tillige med dens utallige Livsdanneller. Vil De derfor være saa venlig at forklare, hvorfor de samme Love, der frembragte alle disse Organismer i Beghyndelsen, ikke kunne frembringe dem paanly fra de selvjamme Clementer efter Døden.

Han stod forvirret og bestyrtet, og bekjendte, at han aldrig tilforn havde faaet et saadant Spørgsmaal rettet til sig. Han mindeude mig om en vis Nutids-Filosof, som skrev, at „Døden er en uordnet Tilstand.“ Hvem ved dette? Nutidens Fritænkere bevijs meget tydelig deres Udnøjelighed i deres Skrivelser ved at omhandle det Uindskrænklede og det Uendelige, og efter at de have udtomt hele deres Sprog i at gjøre dette, da falde de tilbage paa dette gamle Hverdagsordsprog, som de moderne Materialister benyttede sig af: „Stol paa Din Fornuft;“ et Udtryk, som er udartet til Ensformighed, og som er Ophavet til Gudsformægttere og Fritænkere. Fornuften, uden at være oplyst gjennem guddommelig Abenbaring, har altid været en Marsag til vedvarende Stridigheder. Universiteter have i Aarhundreder været bestyrtigede med at droste dette store Emne, Aarsagen til Liv, uden at være komne til noget mere afgjørende Resultat, end hvad der blev gjort i de gamle græske filosofiske Højskoler.

J. Hutchinson Sterling siger: „Vi staar ved Randen af den skælleligste Afgrund — det mægtige Svælg mellem Liv og Død.“ Hugleb siger: „Der Kundskab for Nærværende giver os intet Forbindelsesled mellem de Levende og de Døde.“ Jeg spørger, hvor er da vor eneste Tilflugt? Vi have blot een, nemlig Jesus, „Opstandelsen og Livet.“ (Joh. 11. 25.) „Hvo som har Sonnen, har Livet.“ (1 Joh. 5, 12.)

Menneskets Fald, hvilket bragte almindelig Død, er gjenoprettet ved en almindelig Opstandelse formedelst Jesus Kristus. Hvis dette er Tilsældet, hvorfor er det saa nødvendigt at vise Lydighed til Guds Love? Svaret er, fordi der er forskellige Grader af Opstandelse; den højeste er lovet paa Betingelse af Lydighed til Evangeliet. „Kristus, vort Liv,“ er den gamle Verdom i de kristne Samfund, og det er ligesaa vel en Sandhed nu som nogensinde. „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3. 5.) Læg Mærke til Ordene „kan han ikke,“ der staar ikke „maa han ikke.“ Vandet og Aanden ere uundværlige Ting. Jesus lærte aldrig Unødvendigheder. Den ny Fødsel er en Virkelighed og ikke en Forestilling. Vi blive som „Nyfødte“ i Jesus Kristus. Mormonismen er et Liviens System; den indbefatter en fuldstændig Samling af Love. Den lærer os at kontrollere Appetiten, Videnskabernes Herre. Vi vandre fremad Skridt for Skridt, omendskjøndt Ophøjelsen forbliver i det Djerne.

Ingen Del af den menneskelige Natur forsommes i den evige Fremstriden, der indbefatter al sand Videnskab. Denne evige Fremstriden er al Kundskabens Lovebane, den omfatter det Forbigangne og udsolder Fremtiden paa en usejlbar Maade. Ville J

udgrunde Stjernehimmelen og indbefatte i Eders Granftning de uberegnelige Afstande, der ligge mellem Planeterne i Himmelrummet, og maale de Lovebaner, som de fjerntliggende bevægelige Verdner og Systemer have, samt lære at kjende deres bestente Tider, Love og Beboere? Den usejlbare Vejsledning til disse Sandheders Skatkanmer er gjennem Evangeliet.

Jeg ved, der er blevet sagt af mange Videnskabsmænd, at religiøs Indsydelse forhindrer Sjælen i dens Søgen eiter Sandhed, men dette er en Fejtagelse — det Modsatte heraf er Sandhed. Abraham, „de Trofastes Fader,“ var længere fremme i denne ødle Videnskab. Astronomi, end hele den øgyptiske Nation var. Han underviste i Astronomi i det kongelige Hof i Egypten. Han havde et Teleskop, der langt overgik dem i Ross' og Vick's Observatorier, et usejlbart Instrument, der er bekjendt under Navnet Urim og Thummim; ved Hjælp af dette læste han op om Stjerneverdnernes Kredslob, gjennem Afstande, der langt overgik Teleskopens Rækkevidde, op mod Planeten Kolob, der i Abrahams Bog (Pearl of Great Price) omtales som den, der er nærmest Guds Bolig. Ingen Mellentning forstyrrede hans Syn i Betragtningen af disse mægtige Kloder eller formedelst Straalebrydninger foraarsagede i mindste Maade nogen Ulempe paa Synsorganerne. Afstanden var saa at sige tilintetgjort, hvad Synssansen angif. Den ubetydeligste Plet var ligesaa synlig i en uhyre Afstand, som om den var nær ved. Herren siger: „Alle Ting ere nærværende for mine Øjne.“ Moses saa alle de mindste Dele henhørende til denne Jord; „der var ikke en Partikel, som han ikke kunde opdage formedelst Guds Aand.“ Hvad ere de

mikrostopiske Opfindelser af det nittende Aarhundredes Universiteter i Sammen-signing med dette? Med alle de Op-naaelser i vor Tidsalder, og med dens Forbedringer i astronomiske Instrumenter har Ingen ved Hjælp af Teleskopet været i Stand til at vije os, om der findes Mennesker paa nogen af vores nærmeste Planeter, ikke at tale om de, der ere fjerne beliggende.

Det er vort Privilegium som et Samfund at imødejse med Glæde Opfylelsen af de forunderlige Øster, som Profeten Joseph fremlægger i følgende Ord: „Til Eder (de Hellige) skal Gud gjennem den Hellig-Aand give Kund-

skab, ja gjennem den Hellig-Aands undsigelige Gave, hvilken ikke har været aabenbaret siden Verdens Begyndelse førend nu, hvilken vore Førstædre længjelsfuldt forventede skulde aabenbares i de sidste Tider, hvilken Englene henlede deres Tanker paa at imødejse som den, der var opbevaret for deres Hærigheds Fylde. En Fremtid, hvori Intet skulde være skjult,” o. s. v. (Pap tens Bog, eng. Udg. Sec. 121, 26. 27.) Førstædrene saavel som vi manglede denne store Kunckab. Den har i en viis Hensigt været opbevaret for at sætte Kronen paa Tidernes Fyldes Husholdning.

Den 15de December 1894.

Apostasiens Kjendetegn.

De Sidste-Dages Hellige burde forstaa Nødvendigheden af at lære deres Børn til at have Agtelse og Erbødighed for Guds Sons Præstedomme. Det er sandt, at jordiske Bæsener bære dette hellige Kald — Mænd, som ere fejlende og behæftede med Svagheder, og som ere underkastede de Skrøbeligheder, som ere saa almindelige blandt Menneskene. Men de ere alligevel anbetroede denne quoddommelige Myndighed af Herren selv. Om de vanhellige eller paa nogen Maade gjøre uriktig Brug af denne Magt, som er saa hellig, og som er bestemt til Menneskenes Frelse, da vil Giveren af denne Magt holde dem ansvarlige — han er deres Dommer. Men det tilkommer ikke Enhver at domme eller for-domme Guds Ejendomme. Det er til dem, der have en saadan Tilbøjelighed, at følgende Advarsel er given: „Rører ikke ved mine Salvede, og gjører mine Profeter intet Ondt.” (1 Kron. 16, 22.)

Vi ere blevne lært fra Begyndelsen, at en af de farligste Symptomer af Apostasi fra Kirken er at tale Dikt om Herrens Ejendomme; at naar som helst en saadan Aand gjør sig gjældende hos Nogen, som tilhører de Helliges Samfund, saa vil sikkertlig Guds Aand bedrøves; det giver Plads for Morket at indvirke paa Sindet, og hvis en oprigtig Omvendelse ikke bliver gjort, saa vil Folgen blive Frafaldfra Kirken. For denne Marsags Skyld, om ikke for nogen anden, burde vore Børn læres, fra den Tid de ere gamle nok til at fatte, at de gaa paa en farlig Vej, naar de vove at kritisere, dadle eller fordomme dem, som Herren har kaldet til sine Ejendomme. Maaske en Del tro, at dette er en Rettighed, som tilkommer dem under Udøvelsen af deres Talefrihed, og ved at gjøre

dette lægge deres Uafhængighed for Dagen. Men der ligger ingen sand Ytringsfrished deri; det er kun at tage sig en Nettighed, som er mishagelig for Herren.

Nødvendigheden af Agtelse og Respekt for Autoritet burde bestandig fremholdes; dog ikke paa den Maade, at Mennesket skulde være en Gjenstand for Tilbedelse eller noget Lignende. Der er en stor Forskjel mellem en tilborlig Respekt for Autoritet og den Yderlighed, at Personer hengive sig til lav Undergivenhed eller paatagen Tilbedelse overfor deres Medmennesker. Vi se ofte, at det sidstnævnte Forhold gjør sig gjeldende overfor Personer, som ere rige, eller som indtage en Stilling i Samfundet, hvor de kunne yde Hjælp eller give Gunst. Hos mænd ere meget tilbøjelige til at smigre og krybe overfor Personer af Rigdom og Rang, og ingen sand Sidste-Dages Hellig vil gjøre sig skyldig i saadanne Ting. Men de Hellige øre deres Gud og den Myndighed, som han uddeler til dem; og idet de øre denne Myndighed, da øre de dem, som indehave den. Dette er Aanden af sand Uafhængighed, og det berøver os ikke i mindste Maade Noget af vort sande Værd som Mænd og Kvinder. Herren siger: „Dem, som øre mig, vil jeg øre, og de, som foragte mig, skulle ringeagtes.“ (1 Sam. 2, 30.)

Vi burde ihukomme Beretningen om Saul og David: Saul var Davids Ærende, og han forsøgte at ihjælslaa ham, og ved en Lejlighed, da han forfulgte David i den Hensigt at fange og dræbe ham, saa gaves der ham en god Anledning til at gjøre en Ende paa sin Modstanders Liv. Han ikke alene afholdt sine Mænd deraf, hvilke med Glæde vilde have dræbt Kongen, men, nogenet han selv var højlig forurettet, saa tilbageholdt han sig fra paa denne Maade at skaffe sig Befrielse og at behytte den Hævn, som tilbodes ham at tage. Årsagen deraf var den, at Saul var en af Herrens Salvede, og David vidste, at han ikke vilde holdes skyldfri, om han havde behandlet ham med Grumhed, selv om Saul søgte at tage hans Liv.

Vi ansøre dette som et smukt Eksempel og ønske, at de Hellige ville foredle sig selv ved at nære den samme Aand. Hvis vi ønske at forblive trofaste i Kristi Kirke, da maa vi også at være i Besiddelse af Kristi Aand. Han lærer os, at naar Nogen forhaaner os, da skulle vi ikke haane igjen, samt at vi burde være ydmyge og bojelige lig småa Børn og ikke være stridige eller trættefjære. Selv om de Sidste-Dages Hellige skulde blive uretsfærdigt angrebne, saa burde de ikke, efter hvad Evangeliets Aand lærer os, gjøre Uret tilbage. For Nærværende ere vi i en vis Grad satte paa Probe. De Forhold, der omgive os, ere saadanne, at de ville lægge for Dagen den Virkning, vor Religion har haft paa vor Karakter. Ere vi gjennem den blevne tilskrækkeligt forandrede, saa at vi kunne undgaa de stridige Aander, som Menneskene i Verden besjæles og regjeres af? Hvis vi ikke ere, da have vi i denne Henseende forfjet Maalset. I Følge hvad vi bestandig ere blevne lært, saa skulle Kirkens Medlemmer prøves i alle Ting. Hensigten hermed er, at vores Karakterer maa kunne udvikles, og at give os Lejlighed til at vise vor Hengivenhed for Evangeliets Principer, som Gud har aabenbaret til os. Om vi befunde os i en Stilling, hvor vi forsømme at efterleve Evangeliets Principer i vort Liv i Følge Aandens Bejledning, da staar det os fremdeles for, at lære dette, førend vi kunne blive fuldkomne i dette Punkt. Under Evangeliet er Ingen berettiget til at nære Ringeagt for Præstedommet. — Juvenile Instrutor.

Ved Aaret Endे.

Mange forunderlige Følelser gjennemstrømme ethvert tænkende Menneske, naar det laffer imod Aaret Endे. Det synes da, som om Aarets Register staar tydeligere for Ens Blik end til andre Tider. Først overskuer man Verden i det Hele ved at iagttagde de store Fremstridt, som den i det forløbne Åar har gjort, de mange ny Opfindelser og Forbedringer, som Frugter af den rastløse Menneske-sjæls Intelligenz, der har sit Ophav fra al Visdommens Kilde. Og seet fra denne Side, da synes Sindet med opløftede Tanker; men naar man betragter, hvorledes en stor Del af Menneskene have anvendt de Evner og Talenter gjennem Aarets Løb, som de have modtaget af deres Skaber, for at sprede Synd og Ugudelighed, Sorg og Ødelæggelse, for at tilfredsstille deres Egentjærighed og underkue Ret og Retsfærdighed, da overvældes man af en uimodstaelig Nedstemthed, og fra Hjertet kommer der et dybt Suk. Men Haabets trostende Stemme taler atter til os, og vi glædes ved, at den Tid ikke er fjern, da Synd og Ugudelighed skulle ophøre paa Jorden, og Sandhed og Retsfærdighed skulle faa Overmagten.

Naar derefter Enhver for sig tænker tilbage paa det henrundne Åar og overvejer, om han i dette Tidsafsnit er kommet et Skridt nærmere mod Fuldkommenhedens Maal, da er dette for den, der efter bedste Evne har levet i Følge det Lys, som han har annammet, en stor Glæde.

Julen nærmer sig med sin sædvanlige Højtidelighed, og vi ønske alle „Stjernens“ Læsere af ganke Hjerte en „glædelig Jul;“ og maatte den sande Fred og Glæde trænge sig ind i ethvert Hjem og Herrens store Belsignelse være alle de Sidste-Dages Hellige rigelig til Del! — J.

Ankomst af Missionærer.

Eldste George S. Backman fra Salt Lake City ankom til København via Liverpool den 8de dennes.

Vi ønske ham hjertelig velkommen til disse Lande.

Beskikkelse.

Eldste George S. Backman beskikkedes til at arbejde i Göteborg Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Eldste P. C. Rasmussen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkedes til at arbejde i Aarhus Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Malmö

Lørdagen den 3de og Søndagen den 4de November 1894.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8. Følgende Eldster fra Zion vare tilstede: Missionspræsident P. Sundwall, Konferencepræsident Charles Sorensen, Nels Forsberg, M. Olson, J. Larson, B. M. Ravsten, Nils Sandberg, N. Mattsson, P. Nilsson, N. M. Jensen og Charles Lundgren.

Mødet aabnedes med Afs্থyngelse af Salmen Nr. 30.

Bøn af Eldste B. M. Ravsten.

Koret sang Salmen Nr. 3.

Konferencepræsident Charles Sorensen fremstod og bød de Tilstedeværende hjertelig Velkomne samt foreslog Broder J. D. Malmstrøm som Konferencens Skriver, hvilket Forslag blev enstemigt vedtaget.

Grensførstanderne afgave derefter deres Rapporter. De følte sig glade og tilfredse ved at være Sandhedens Budbærere. Tilstanden i Grenene var god, og Udsigterne for Evangeliets Fremgang vare meget lovende.

Til Afs্থekling blev Salmen Nr. 77 afsungan.

Eldste N. Mattsson bar sit Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Eldste C. Lundgren udtalte sin Glæde over at være kaldet til at prædike Evangeliet; han talte om en Del af de Helliges Pligter.

Missionspræsident P. Sundwall fremstod og udtrykte sin Tilsfredshed over de afgivne Rapporter og over de Bidnesbyrd, som vare aflagte.

Koret sang Salmen Nr. 219.

Talsigelse af Eldste M. Olson.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afs্থyngelse af Salmen Nr. 5.

Bøn af Eldste Peter Nielsen.

Koret sang Salmen Nr. 76.

Eldsterne M. Olson og N. Forsberg bare deres Bidnesbyrd, hvorefter Eldste B. M. Ravsten fremstod og talte om sin Erfaring i Missionens Tjeneste samt prædikede over Evangeliets første Principer.

Til Afs্থekling blev Salmen Nr. 216 afsungan.

Præsident C. Sorensen fremstod og oplyste Rapporten over Skåne Konference som følger: Den har 4 Grene. Der er 9 af de halvijerds Eldster fra Zion. Det lokale Præstedømme bestaar af 10 Eldster, 5 Præster, 10 Lærere og 3 Diakoner. Medlemmernes Antal er 193; total Zionseldster, lokale Præstedømme og Medlemmer 230. Siden sidst aholdte Konference ere 13 blevne døbte, 3 udelukkede, 5 ere emigrerede og 3 døde. Der ere 65 Personer, som betale Tiende, og 92, som holder »Nordstjärnan.« 5 Børn ere blevne velsignede, 302 Førstamlinger og 2,618 evangeliske Samtaler ere blevne aholdte. 1,395 Skrifter ere uddelte, 3,157 Huse besøgte, 476 Bøger solgte, og 4 Lokaler lejes. I Konferencen er der 1 Søndagsskole, 1 Unge Mænds og Kvinders Forening samt 1 engelsk Skole. Han takkede Medlemmerne af det lokale Præstedømme for den Bi stand, de ydede Missionærerne i at sprede Evangeliet, og fremholdt de Hellige Nødvendigheden af at opfylde deres Pligter samt formanedé dem til Trofasthed.

Til Afs্থekling blev Salmen Nr. 21 afsungan.

Missionspræsident P. Sundwall sagde, at en god Land havde været

tilstede nader Møderne. Han talte om en Del af sin Erfaring i Missionslivet og om de Straffedomme, som hænge over Jordens Nationer formedesst deres Ugudelighed. Tilsidst formanede han de Hellige til Trofasthed.

Koret sang Salmen Nr. 127.

Taksgelse af Eldste J. Larsson.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aaholdtes i en paa Hotel Stockholm lejet Sal og aahnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 82.

Bon af Eldste N. M. Jensen.

Salmen Nr. 28 blev aassungen.

Eldste B. M. Ravsten talte om Evangeliets saude Grundprinciper og om Nødvendigheden af Abenbaring.

Til Aaeksling blev Salmen Nr. 118 aassungen.

Præsident P. Sundwall talte om Frelsersens Mission her paa Jorden. Derefter foreslog han Kirkens Embedsmaend til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner. Ligeledes foreslog han, at Missionærerne i Konferencen opholdes i følgende Orden:

Bengt M. Ravsten som Præsident for Skåne Konference og som Forstander for Malmø Gren, med Martin Olson som Medhjælper;

Peter Nilsson som Forstander for Helsingborgs Gren, med Nils Mattsson som Medhjælper;

N. M. Jensen som Forstander for Karlskrona Gren, med James Larsson som Medhjælper;

Niels Sandberg som Forstander for Christiansstad Gren, med Charles Lundgren som Medhjælper.

Alle disse Førslag blev enstemmigt vedtagne af Førsamlingen.

Koret sang Salmen Nr. 257.

Taksgelse af Præsident C. Sørensen.

Søndag Aften Kl. 7.

Mødet blev aabnet i Hotel Stockholms store Sal med at aassunge Salmen Nr. 51.

Bon af Eldste N. Sandberg, hvor efter Salmen Nr. 134 blev aassungen.

Konferencepræsident C. Sørensen fremstod og talte om den Førstjel, der er mellem de førstjellige Sekters Værdomme og de, der prædikes af de Sidste Dages Hellige. Han talte om Fraafaldet og Alaragen dertil og om Evangeliets Gjenopprettelst i de sidste Dage.

Til Aaeksling blev Salmen Nr. 103 aassungen.

Præsident P. Sundwall fremstod og bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og gav derpaa de Hellige mange gode Raad og Formninger. Tilsidst nedbad han Herrens Belsignelse over de Oprigtige af Hjertet.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Til Slutning blev Salmen Nr. 151 aassungen.

Taksgelse af Eldste B. M. Ravsten.

Et Præstedoms møde aaholdtes Mandag Formiddag Kl. 10, hvori alle Missionærerne havde Bejlighed til at tale, og mange gode Værdomme blev fremsatte.

J. O. Malmstrom,
Skriver.

Tankesprog. At do er, tænker jeg, Ingenting; men at leve uden egenligt Liv, at føle Enes Interesse for, hvad der udgør Livets Verdi, dagligent at aftage og udds — dette er mere, er værre end Døden. — Esaias Tegnér.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 80.)

Kunde selv den mest sangvinste Speculant have tænkt sig saadanne Resultater af en saa ringe Begyndelse som Kirken, der kun bestod af Joseph Smiths saa Venner i 1830, eller for den Tid? — Men Herren kendte det, og han lod sin Engel forklare det til Joseph, og denne var ikke bange for at lade hele Verden vide det, og de saaledes opfylde Profetier viser Joseph Smith at være en sand Profet.

Vi ville nu af Mormons Bog hente Bevis for, at denne Bog er skrevet af inspirerede Profeter, og dermed ogsaa stadtæste, at Joseph Smith virkelig erholdt denne værdifulde Optegnelse paa den af ham angivne Maade, nemlig ved Engelen Moronis Bistand og Guds Abenbarelser. Angaaende tre Personer, som skulle blive oprejste til Bidner om de originale Optegnelser, Bladerne, og at Joseph Smith skulle faa dem ved Guds Abenbarelse og oversætte dem ved Guds Kraft, læses følgende Profeti af Nephi, som levede henved seks Hundrede Åar før den kristne Tidsregning:

„Men se, de sidste Dage, eller i Hedningernes Dage, ja se, alle de hedenske Folkeslag, og ligeledes Jøderne, baade de, som skulle komme paa dette Land (Amerika), og de, som skulle være i andre Lande, ja, i alle Landene paa Jorden, se, de ville blive drukne af Synd og allehaande Bederstængeligheder; og naar den Dag kommer, da skal Hærskærernes Herre hjemhøge dem med Torden og med Jordstælv og med et stort Bulder og med Storm og med Uvejr og med en fortærende Ildslue. . . . Og det skal ske, at den Herre Gud skal bringe en Bogs Ord frem til Eder, og

de skulle være deres Ord, som have slumret. Og se, Bogen skal være forseglet; og i Bogen skal der være en Abenbaring fra Gud, fra Verdens Begyndelse til dens Ende. Og derfor, for de Tings Skyld, som ere forseglede, skulle de Ting, som ere forseglede, ikke udgives paa Folkets Ondskabs og Bederstængeligheds Dag; derfor skal Bogen blive holdt tilbage fra dem. Men Bogen skal gives til en Mand, og han skal udgive Bogens Ord, hvilke ere deres Ord, som have slumret i Støvet; og han skal give disse Ord til en Anden; men de Ord, som ere forseglede, skal han ikke udgive, ejheller skal han overgive Bogen . . . Derfor, paa den Dag, da Bogen skal gives til Manden, om hvem jeg har talet, skal Bogen være skjult for Verdens Øjne, saa at Ingen uden han, til hvem den blev givne, skal se den, med Undtagelse af tre Bidner, som skulle se den formedelst Guds Kraft, og de skulle bevidne, at Bogen og de Ting, som ere i Bogen, ere sande. Og der er ingen Anden, som skal se den, uden det skal være nogle Faa, i Overensstemmelse med Guds Vilje, for at bære Bidnesbryd om hans Ord for Menneskenes Born; thi den Herre Gud har sagt, at de Trofastes Ord skulle tale, som om det var fra de Døde.“ (2den Nephi 27, 1—13.) Den sidste af de Profeter, som har efterladt os Efterretninger fra Amerikas Oldtid, og den Samme, der som en Engel besøgte Joseph Smith og aabenbarede for ham disse hellige Optegnelser, har selv skrevet følgende Profeti om samme Emne: „Og nu har jeg, Moroni, skrevet de Ord, som bleve mig befalede,

ejter min Hukommelse; og jeg har fortalt Eder (Folket i de sidste Dage) om de Ting, som jeg har forsøglet; dersør rører dem ikke for at oversætte dem, thi det er forbndt Eder, indtil Gud i sin Visdom tilsteder det."

"Og se, det kan blive Eder tilladt at vije Bladerne til dem, som skulle hjælpe til at bringe dette Værk frem; og til Tre skulle de blive viste formedelst Guds Kraft; hvorfør de skulle vide med Visshed, at disse Ting ere sande. Og af tre Bidners Mund skulle disse Ting stadsættes, og de Trendes Bidnesbyrd og dette Værk, i hvilket Guds Kraft og Ord skal vises, om hvilket Faderen og Sonnen og den Helligaand bære Bidnesbyrd, skal Althammen staa som et Bidnesbyrd mod Verden paa den yderste Dag." (Ether, 5 Kap.)

Her ere to profetiske Erfslæringer af to forskjellige Mænd, som levede paa dette Land, Amerika. Den Enne var Nephi, som var en Jøde, der, efter Guds Besaling til hans Fader Lehi, var udvandret fra Jerujalem omtrent 600 Aar før Kristi Fodsel; den Anden var Moroni, som ogsaa levede paa dette Land, men omtrent et Tusinde Aar længere hen i Tiden, og som paa sine sidste Dage i forkortet Form omstrev de ældre Optegnelser, som vare holdte igennem de foregaaende Generationer, og som uden Tvivl vare meget vidtløstige og omfangsrige. Hans egen Fader, Mormon, havde begyndt paa dette Værk, men efterlod Fuldendelsen af det til denne sin Søn, og ham var det, som forvarede dem i Højen Cumorah, i hvis Nærhed han som Hærfører for Nephiterne saa Levningen af sit Folk aldeles tilintetgjort af Lamaniterne (hvoraaf de nulevende Indianere ere Efterkommere) i Aaret 420 efter den kristne Tidsregning.

Vi ville nu lidt nøjere analysere

disse to Profetier og siden paavise deres Opfyldelse.

"I de sidste Dage" skulde disse Optegnelser blive aabenbarede og deres Indhold gives til Verden, men selve "Bogen skal blive holdt tilbage fra dem" . . . "Derfor, paa den Dag, da Bogen skal gives til Mænden, om hvem jeg har talet, skal Bogen være sjælt for Verdens Øjne, saa at Ingen uden ham, til hvem den blev given, skal se den, med Undtagelse af tre Bidner, som skulle se formedelst Guds Kraft, og de skulle bevidne, at de Ting, som ere i Bogen, ere sande. Og der er ingen Anden, som skal se den, uden det skal være nogle Faa, i Overensstemmelse med Guds Vilje, for at bære Bidnesbyrd om Guds Ord for Menneskenes Børn."

Åf dette maa man især lægge Mærke til, at tre Bidner skalde blive oprejste og blive satte i Stand til at vidne om Bogens Egthed og Indholdets Paalidelighed, ved speciel Tilkjendegivelse og af Guds Kraft. De skalde ikke blot saa den at je paa almindelig Maade, som man betrakter andre Ting, men de skalde blive vist disse originale Metalplader, "formedelst Guds Kraft, og de skulle bevidne, at de Ting, som ere i Bogen, ere sande."

I Bagtens Bog, Side 148, findes den Nabebaring, som Herren gav gjenem sin Djener, Profeten Joseph Smith, i Juni 1829 — altsaa ti Maaneder førend Kirkens blev organiseret — til denne Profeties Opfyldelse. Den lyder saaledes:

En Nabebaring, given til Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, i Juni 1829, given førend de saa Tavlerne, som indeholdt Mormons Bog.

"Se, jeg siger Eder, at I maa forlade Eder paa mit Ord, og hvis I

gjøre dette af Eders ganse Hjerte, skulle *I* faa Tavlerne at se, og ligeledes Brystspandet, Labans Sværd og Urim og Thummim, der blev givet Jareds Broder paa Bjerget, da han talede med Herren, Ansigt til Ansigt, og den underfulde Bevijser, der blev given Lehi, medens han var i Ørken ved Bredberne af det røde Hav. Og det er formedelst Eders Tro, at *I* skulle faa dem at se, ja ved den Tro, som Profeterne fordum havde.

Og efterat *I* have erholdt Tro, og have set dem med Eders Øjne, skulle *I* vidue derom ved Guds Kraft; og

dette skulle *I* gjøre, at min Djener Joseph Smith, jun. ikke skal omkommes, at jeg kan udføre mine retfærdige Hedsigter iblandt Menneskenes Børn ved dette Værk. Og *I* skulle Alle vidne, at *I* have set dem, ligesom min Djener Joseph Smith jun. har set dem; thi det er formedelst min Kraft, at han har set dem, og fordi han havde Tro; og han har oversat Bogen, den Del, som jeg har besalet ham, og saa vist som Eders Herre og Gud lever, er det sandt."

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Marie Sorensen, født i Hobro, Danmark, den 4de November 1876, afgik ved Doden i Spanish Fork, Utah, den 26de Oktober 1894 efter et fortværtig Sygeleje. Hun var en eksemplarisk Pige, en gudhengiven Sidste Dages Hellig, og hendes Bortgang var et overmaade haardt Slag for hendes Forældre og Venner.

Pauline Petersen, f. Hansen, født i Rødbj, Lolland, Danmark, den 2den Marts 1831, afgik ved Doden i Manti, Sanpete Co., Utah, den 14de November 1894 efter to Maaneders haardt Sygeleje.

Johanne Katrine Christensen, født i Fjelget, Skerum Sogn, Danmark, den 22de Juni 1816, afgik ved Doden i Smithfield, Utah, den 29de Oktober 1894 efter to Aars og to Maaneders stadigt Sygeleje. Hun var blind i flere Aar. Hun annammede Evangeliet i sit Fødeland i 1862 og emigrerede til Utah det paafølgende Aar. Hun døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Karen Marie Jensen, f. Christiansen, født i Christiania, Norge, den 20de Marts 1821, afgik ved Doden i Ephraim, Sanpete Co., Utah, den 16de November 1894 efter et langvarigt Sygeleje. Hun var Moder til 5 Børn. Hun annammede Evangeliet i Sarpsborg, Norge, den 27de Oktober 1866, emigrerede til Utah i 1876 og døde i Haab om en herlig Opstandelse og et evigt Liv.

Stengrim Olsen, født i Gol, Hallingdal, Norge, den 12te August 1826, afgik ved Doden i South Cottonwood, Salt Lake Co., Utah, den 24de September 1894. Af døde annammede Evangeliet i Christiania i 1870 og rejste til Amerika det samme Aar. Efter at have boet i Staten Wisconsin i 15 Aar, rejste han til Utah. Han døde og levede som en god og trofast Mand og begrædes nu af Enke og fire Børn samt ni Børnebørn.

Statistisk Rapport
over
Iesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien
for Aaret 1894.

Konferencier.	Grene.	Missionærer fra Zion.			Præster.	Søstre.	Diakoner.	Mælommere.	Totalt antal af Medlemmer og lokale Præstebomme.	Døpte.	Emigrerede.	Udfluktede.	Døde.	Udland Døpholdsted.	Konference-Præsidenter.
		Overpræster.	Gårdmænds.	Utdøster.											
København	6	1	15		41	10	18	11	377	457	58	19	16	1	C. J. Christensen.
Aarhus	6	1	15		34	6	8	10	254	312	53	35	13	1	Theodor Petersen.
Aalborg	4	1	11		14	11	7	3	206	241	30	20	5		H. P. Hansen.
Danmark	16	3	41		89	27	33	24	837	1010	141	74	34	2	45
Norge:															
Christiania	11		18		49	13	32	7	531	632	85	12	7	5	52
Stockholm	10		17		94	51	39	21	1088	1293	99	75	29	21	11
Göteborg	9		11		38	21	20	23	410	512	81	28	17	16	11
Skåne	5		8		9	6	9	3	194	221	31	16	4	5	6
Sverige	24		36		141	78	68	47	1692	2026	211	119	50	42	28
Totalsum	51	3	95		279	118	133	78	3060	3668	437	205	91	49	125

Bogannmeldelse.

Olof Nilsson, No. 890, 3rd South Street, Salt Lake City, Utah, U. S. A.,
Lederen af det skandinaviske Sangkor dersteds, har paabegyndt Udgivelsen af
Melodier, der ere arrangerede for Soloer, Duetter, Trioer og Kvartetter med
Tekster fra den danske og den svenske Sidste-Dages Helliges Salmebog tilføjede.

Musiken udkommer i 5 Hefter à 70 Sider pr. Hest. Hele Værket kostet:
Heftet 2 Dollars og 50 Cents, elegant indbundet 2 Dollars og 80 Cents, Post-
Porto beregnet. Adresse som ovenansørt.

Indhold.

Vore Troesartiller	81	Aflesning og Bestikkelse	90
Materie og Vand	84	Konferencen i Malmö	91
Med. Ann.		Var Joseph Smith en Profet? . . .	93
Apostasiens Kjendetegn	88	Dødsfald	95
Bed Årets Ende	90	Statistisk Rapport	96
Antomst af Missionærer	90	Bogannmeldelse	96
Bestikkelse	90		

København.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1894.